Mizah

Muvaffakıyet Katarı..

Halk Partisi, terakki yolunda ilerliyor..!

Komprime Hikâye

Büyük Bir Halaskâr

(Her nedense, artık kimsede öyle yüzlerce sayfalık romanlar okumağa tahammül kalmadı. Böyle, teferruatlı, günlerce süren uzun lâflardan sıkılıyoruz artık... Tez canlı olduk tez... Hayatımızın her cephesinde aradığımız enstantane sürati romanlarda da arıyoruz. İlâçlar gibi romanların da komprime olanları moda... Ben de bu modaya uyarak size bir komprimecik hikâye sunuyorum.)

o

1 Eylûl, Salı.

Vapurumuz, saat onda Galata rıhtımından kalktı. Annemden ayrılırken biraz ağladım, amma, bu çabuk geçti. Yemyeşil deniz, masmavi gökyüzü, ılık, temiz hava neşemi çabuk getirdi. Bir çocuk gibi sevinç delisiyim.

Yarın İzmir'de, öbürgün Piredeyiz; cumartesi de İskenderiyede... Zavallı teyzeciğim, beni görünce kimbilir ne kadar sevinecek...

o

2 Eylûl, Çarşamba.

Seyahatimiz çok güzel, çok eğlenceli geçiyor. Vapurumuz hayli kalabalık. Gündüzleri güvertede şezlonga uzanarak kitap okuyor, denizi seyretmekle vakit geçiriyorum. Gemimizin suvarisi, dün gece bir suvare verdi. Sabaha kadar dans ettim. Kaptan benimle çok meşgul oldu; ikide bir gelip beni dansa kaldırdı.

o

3 Eylûl, Perşembe.

Pireye geldik. Kaptan, Atinaya kadar bir otomobil gezintisi teklif etti. Mütemadiyen peşimde dolaşıyor. Bakışlarını hiç beğenmiyorum.

o

4 Eylûl, Cuma.

Kaptan, bu sabah erkenden kamarama geldi. Yüzü sapsarı idi. Bir kenara ilişti. Önüne bakarak aşkını ilân etti. Reddettim. Gözleri döndü. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Eğer, aşkını kabul etmezsem gemiyi yakacağını söyleyerek çıkıp gitti, bu tehdit beni çok korkutuyor. Adamcağız deli gibi idi. Aman Yarabbi! Ne yapayım bilmem ki...

o

5 Eylûl, Cumartesi.

İki yüz yolcunun hayatını kurtardım.

İhsan Arif

FIKRALAR

Her şey karşılıklı!

Sokakta, borçlusuna rastladı:

— Birader! dedi. Bana beş yüz lira borcun var, İki senedir hâlâ vereceksin! İnsaf yahu! Vazgeçtim: Yarısı senin olsun. Üst tarafını ver bâri!

Borçlu, sevinçle, alacaklısının boynuna atıldı:

— Yaşa be! Anlaşma dediğin işte böyle olur! dedi. Yarısını bağışlıyorsun ha! Al benden de o kadar!.

İlmi bahis

Mustafa Nihadın, çok cahil bir ahbabı vardır. Geçenlerde üstada ilim satmak ister bir tavırla:

— Şey, dedi: Seninle ayni zamanda, ayni şeyi düşünsek, buna telepati mi derler?

Mustafa Nihat gülümsedi:

— Hayır, dedi. Buna mucize derler!.

Aklı başında

Gazetesiz başmuharrir Cihat Baban, bir arkadaşını karısiyle beraber mehtap balosuna davet etmişti.

Yediler, içtiler, eğlendiler. Bir aralık, fazla kaçıran arkadaş, karısına:

— Eyvah! dedi. Başım dönmeğe başladı. Ne yaptığımın farkında değilim..

Karısı:

— Aman! dedi. Öyleyse kalabalık arasına pek karışma. Yahut cüzdanını bana ver..

Cihat Baban hemen atıldı:

— Yooo! Hanımefendi, dedi. O, şuurunu bu derecede kaybetmedi!

Sıradan...

Dişçi sandalyesindeki zavallı adam:

— Aman, doktor bey! diye haykırdı. Yanlış çektiniz. O dişim sağlamdı...

Dişçi, sâkin bir tavırla:

— Merak etmeyin, dedi. Sabırlı olun biraz. Şimdi sıra ona geliyor...

Çıkan yol

Kadınların mantıksızlıklarından, münakaşadaki inatçılıklarından bahsediliyordu. Erkeklerden biri:

— İmkânı yok! dedi. Karımla bazan saatlerce münakaşa ediyoruz, fakat bir türlü onu ikna edemiyorum. Öfkemden deli gibi oluyorum!

Dinleyenlerden biri:

— Ben, dedi, O cihetten rahatım..

Şikâyet eden hayretler içinde kaldı ve sordu:

— Nasıl?

Kömür tevzi ve satış müessesesi müdürü Rasim Akyaşar söze karıştı:

— Gayet basit, dedi. O, karısile münakaşaya başladığı zaman haklı olduğunu adam akıllı kafasına koyuyor, ondan sonra münakaşadan vazgeçiyor.

Yazık!

Arkadaşının, nişanlısından ayrıldığını duyduğu zaman hayret etmişti. Ondan sonra ilk karşılaştıkları zaman:

— Yazık! dedi. Güzel kızdı. Niçin ayrıldın?

Eski nişanlı cevap verdi:

— Evet, yazık! Evlenmek istedi de onun için ayrılmıya mecbur oldum...

Zamanı mı!

Uçan kuşa borcu olmakla tanınmıştı. Fakat kendisi bunu kabul etmez, fırsat düştükçe yalanlamalar yayınlardı.

Bir gün, eski ahbabı profesör Emin Erişirgile:

— İnanır mısın? diyordu: Ankaradan ayrıldığım zaman kimseye borcum yoktu...

Emin Erişirgil alaylı alaylı gülümsedi:

— İlâhi, dostum! dedi. Ayrılacak başka zaman bulamadın mı?

Kadın FIKRALARI

Çok şükür!

Nasıl olmuşsa olmuş, âşık olmuş, güzel ve fettan bir kıza tutulmuştu. Nihayet bir gün derdini ona açtı:

— Ah! Bilmezsin, sevgilim! Seni gördüğüm gündenberi içime bir ok saplandı, en derin yerimden yaralandım. Şimdi kalbim yerinde değil...

Kız, gözlerini süzerek, dudaklarını büzerek gülümsedi:

— Üzülme, canım. Ben de seni seviyorum. Hemen evleniriz...

Delikanlı, kaşlarını çattı:

— Hayır, dedi, yanlış anladın galiba: Kalbim yerinde değil, dedim ben. Aklım başımda değil, demedim...

Aşk olsun!

İki kadın, alış veriş dönüşü, mahallebicide oturmuşlar, dondurma yiyorlardı. Tabiî, aralarına gıyaben bir üçüncü girdi ve ikisi bir olup onu çekiştirmeğe başladılar.

Biri:

— Ben onun kadar kendini beğenmiş kadın görmedim! diyordu. Ona sorarsan bizim mahallenin en güzel kadını oymuş!

Öteki:

— Ha! Aklıma gelmişken sorayım, dedi. Söz aramızda: Sizin mahallenin en güzel kadını kim?

— A! Bilmiyor musun, kardeş? Ben!.

Tornistan

Yaşlı bir adam, evlilik hayatındaki tecrübelerini anlatıyordu:

— Mesut olmak için, her işe tam zamanında karar vermek lâzımdır... Meselâ ben, ilk evlendiğim vakit, kılıbık olmamayı, karıma sözümü geçirmeyi kafama koymuştum...

— Sonra?

— Sonra, kararımdan dönmenin çok kolay olduğunu gördüm...

SAYI: 57 CİLT: 3 Fiatı 25 Kuruştur 8 AĞUSTOS 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

Kantarın Topuzu

Padişah, bir gün İncili Çavuşu çağırmış, huzuruna getirttiği bir hokkabazın marifetlerini seyre başlamışlar. Bir aralık padişah, hokkabaza sormuş:

— Senin başka türlü marifetlerin de yok mu?

O, ellerini uğuşturmuş:

— Var efendim amma, demiş. Huzurunuzda yapmağa utanırım.

Padişahın ısrarı üzerine, İnciliyi göstererek marifetini söylemiş:

— Emrederseniz, bu zatın bıyığına bir dirhem pislerim!

Bu iş, padişahın pek hoşuna gitmiş:

— Yat bakalım İncili! demiş. Bu marifet ne menedir bir görelim!

Zavallı İncili ne yapsın? Emir, büyük yerden. Öğürmemeğe gayret ederek sırt üstü yatmış, herif de marifetini bihakkın ifa etmiş!

İncili ayağa kalkınca padişaha:

— Devletlûm, demiş. Bu mühim bir şey değildir. Bunu ben de yaparım!

Padişah şaşırmış:

— Sahi mi söylüyorsun? demiş. Yap bakalım!

— Yalnız bugün olmaz. Hokkabaz yarın gelsin de, yapayım.

Ertesi gün, İncili tıka basa karnını doyurmuş. Üstüne de bol miktarda hintyağı içmiş. Doğru padişahın huzuruna. Hokkabaz yere yatmış. Affedersiniz, bir lâğam patlamasını andıran bir pislik hücumu altında hokkabaz öle yazmış. Padişah:

— Bre İncili, demiş. Ne haltettin?

İntikamını bol bol alan İncili:

— Ne yapayım padişahım, demiş. Kantarın topuzu kaçtı!

Gelen haberlere nazaran, hariçten idare edilen Yunan iç harbinde, ne olursa bizim Türklere oluyor, onlar merhametsizce, canavarca, zalimce kesiliyor, doğranıyormuş.

Bu haberler gösteriyor ki ana yurdun haricinde kalan ırkdaşlarımız hakkında hükûmet artık bir karar almak, onları buraya getirmek mecburiyetindedir.

Artık bıçak kemiğe dayandı, nerdeyse kantarın topuzu kaçacak!

Mizahçı

KIZIL PENÇE DİYOJEN'İN ÜLKESİNDE:
Rus — Dile benden ne dilersin?
Yunan — Gölge etme başka ihsan istemem!

ZURNADA PEŞREV

Tımarhanede...

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

II

İkinci deli, sinirlerimi büsbütün harap, perişan etti. Genç, yakışıklı bir adamdı; birden, bir lâstik top gibi havaya sıçrıyor, ayakları yere değer değmez, sağ eliyle sol bileğini kavrıyor, büyük bir dikkatle, hâzık bir doktor gibi nabızlarını sayıyordu. Sonra, alnına tabanca sıkılmış gibi kendini yere atıyor, elini kâh kalbinin üzerine bastırıyor, kâh alnının üstüne koyuyordu.

Bu zavallıya ne olmuştu, neden böyle yapıyordu? Tam, sebebini doktor arkadaşa soracağım sırada, içeriye tertemiz, çiçek gibi giyinmiş, taze, güzel, eli paketli bir hanım, âdeta bir hanımefendi girdi. Bizi nazikâne selâmladı. Hastaya:

— Raşit, dedi. Bak sana neler getirdim.. Hep sevdiğin bon bonlar, şokolalar...

Fakat, deli oralı olmuyor, kâh oturacak yerinden tutuşmuş gibi havaya sıçrıyor, nabzını yokluyor; kâh bacakları kırılmışcasına yere seriliyor, kalbini, başını muayene ediyordu.

Biraz çekingen bir edâ ile bu hanımefendi kılıklı kadına sordum:

— Affedersiniz efendim, dedim. Galiba hastanın akrabasısınız?

O, âdeta yaşaran melûl bakışlı gözlerini gözlerime dikti, tatlı, fakat hüzün dolu bir sesle:

— Evet efendim, dedi. Zevcimdir, kocamdır.

— Vah, vah; dedim. Geçmiş olsun. Geçer inşallah.

O, «imkânı yok» mânasına gelen bir iç çekişiyle başını önüne eğdi. Bir an düşündüm: Bu genç kadın, kimbilir, ne ümitler, ne hayallerle bu güzel erkeğe bağlanmış; ondan neler, neler beklemiştir. Belki de, sevişerek evlenmişlerdi. Belki de, aileleri, kendilerine senelerce müşkülât çıkarmışlar, birleşmelerine mâni olmuşlardı. Amma, onlar, saf ve mâsum aşklarına bağlı kalmışlar, nihayet; «Sabırla koruk helva olur!» fehvasınca beklemelerinin mükâfatını görmüşlerdi. Tam sevişecekleri, kumru gibi söyleşecekleri bir anda, sevgili çıldırmıştı. Az, buz felâket miydi bu?!.

İçim parçalana, parçalana; utana, sıkıla, çekine genç ve mesut olamamış kadıncağıza:

— Bizim Topkapı'nın havası Amerika'nın havasından daha güzeldir?

— Sen Amerika'ya gittin mi?

— Gitmedim amma, sinemada gördüm!

— Çok yazık, dedim. Bu kadar genç yaşta neden bu hale geldi acaba? Çok mu içerdi?.

Kadın, eliyle bir red işareti yaptı:

— Katiyyen, dedi. Katiyyen ağzına içki koymazdı.

— Öyleyse?!.

Hanımefendi, bir daha iç çekti, anlatmağa başladı:

— Karnının sol tarafında, belli belirsiz, fakat devamlı bir ağrı hissetmeğe başlamıştı, dedi. Bir gün kalktı doktora gitti. Muayene sonunda doktor karaciğerinden şüphe etmiş. Kanını aldılar, muayene ettiler: Bir şey yok. Sıtmadan şüphe ettiler: değil. Fakat, ağrı durmadan devam ediyordu. Doktor değiştirdi. Bu sefer iş, mideye yükselmiş! Röntgen, film... Hayır, bu da olmadı. Ciğerleri sağlam. Bir gün, başı da ağrıdı. Doktor Menenjitten korkmuş. Bu hastalık da çıkmayınca, doktor: «Sakın, demiş. Kalb olmasın? Çünkü bu menhus hastalık, böyle şeyler yapabilir. Bilmem hangi damarın, bilmem neresinden kopan küçük bir zerre, kalbe giden damarlardan yürür, yolu kapatır da, Allah muhafaza eylesin, insanı kütdedek yere serer, alır, götürür!»

Kadıncağız, zenbereği boşanmış bir oyuncak gibi türlü hareketler yapan, bazan havai fişek gibi tavana sıçrayan, bazan lâstik bir top gibi yerde sürünen talihsiz, bedbaht kocasına baktı. Onu, uzun uzun süzdü ve:

— Bu sefer de, dedi. Kalb mütehassıslarının kapılarını aşındırmağa başladık. Fakat, geçen bu müddet zarfında, kâh şu hastalık, kâh bu hastalık kuruntulariyle zavallı kocacığımın sinirleri bozuldu, o canlı, neşeli adam derin bir yeise daldı; hiç kimseyle konuşmamağa, yalnız düşünmeğe; kalbini, başını muayene etmeğe, sık sık nabızlarını yoklamağa başladı. Nihayet bu hale geldi ve muhterem, muteber doktorlarımız da bir teşhis koyabilmek imkânına kavuştular!

Biraz düşünceli bir halde, kadının ve hastanın yanından ayrıldım.

Aaaa! Bir adam, hani mahallelerde şimendüfercilik oynıyan çocuklar gibi, küçük ve kısa adımlarla yürüyor, tabanlarını «pat, pat!» diye yere vuruyor, sonra:

— Düttt!.

Diye, bağırıyor. Az sonra, başka bir hareket yapmağa başlıyor, bu sefer tramvay çanı gibi:

— Dan didi dan dan, dan didi dan dan!

Diye, sesleniyor. Derken efendim:

— Vong, vong!

Diye, otomobil, otobüs kornası taklidi yapıyor. Meğer, bu zavallı da nakıl vasıtalarını beklemek yüzünden çıldırmış.

Köşede, bir ağacın altına oturmuş, bir başka adamcağız, topladığı bir sürü taşı durmadan sayıyor, kâh yarısını bir tarafa ayırıyor, kâh üçte birini cebine koyuyor. Sonra, hepsini bir araya getiriyor; durmadan, dinlenmeden daima bu hareketi yapıyordu. Sordum: Bu orta halli bir adamcağızmış. Bir ayda eline geçen parayla ailesini nasıl geçindireceğini düşüne düşüne zivanadan çıkmış!.

Hay Allah! Keşke gidemez, göremez, kapısından içeri giremez olaydım. Bak! Gözüm de seyirmeğe başladı. Hayırdır inşallah!

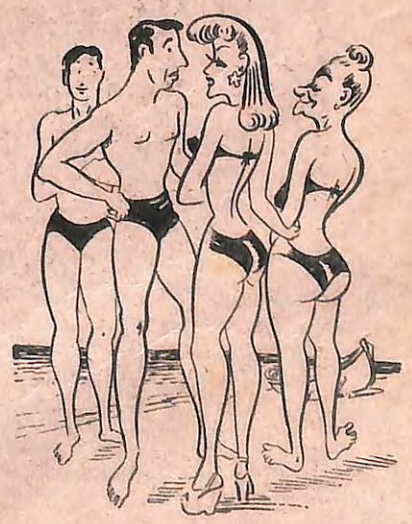

Kız — Arkadaşımı da getirmemi söylemiştiniz.. Takdim ederim. Annem.. Benim en iyi arkadaşımdır!

— Ayın Destanı —

Acep hangisinden başlasam söze?
Geçen ay içinde neler olmadı;
Yâr ü ağyâr ile geldik göz göze,
Netice kavgaya müncer olmadı!

★

Sıkıya uğradık diye sızlayan
Gelir bin demokrat, süvâri, yayan;
Ne zaman olacak hakikat ayan?
Bayar oldu diyor, Peker olmadı!

★

Siyâset girse de her gün araya
Merd olan ak demez yine karaya;
Tuz biber ekip de açık yaraya,
Denir mi, bu merhem heder olmadı?

★

Ahvâli seyredip Cumhur Başkanı
Gördü hem Başkanı, hem Başbakanı;
Bir yere getirdi kılıç kalkanı,
Beyannâmesine benzer olmadı.

★

Bir kerre tutmuşuz bu güzel yolu,
Kollamak gerektir hem sağ, hem solu,
Bükmek mârifet mi bağlanmış kolu?
Bu güreş, doğrusu, hüner olmadı.

Kullandı Sovyetler veto hakkını,
Yine terketmedi kılıçlar kını;
Fabrika, kombina, orman yangını
Geçen senelerden beter olmadı!

★

Yunanistandaki kızıl kıyâmet,
Diyorlar, yeniden cenge alâmet;
Ne zaman bulacak beşer selâmet?
Bakındı, henüz şap şeker olmadı.

★

Çeteler o yanda, ordu bu yanda,
Ediyor periler, cinler kumanda;
Kaldı âsîlerin beşi meydanda,
Ammâ ki bir türlü zafer olmadı!

★

Döndü Londra'dan sayın vâlimiz,
Gördü ki neydiyse odur hâlimiz:
Mâziye benziyor istikbâlimiz!
Plânlar gelişip eser olmadı.

★

Ozanım; değilim lâf acemisi;
Fakat lâfla gitmez peynir gemisi;
Sözlerin tutuldu yüzde yirmisi,
Yüzde sekseninden haber olmadı!

Deli Ozan

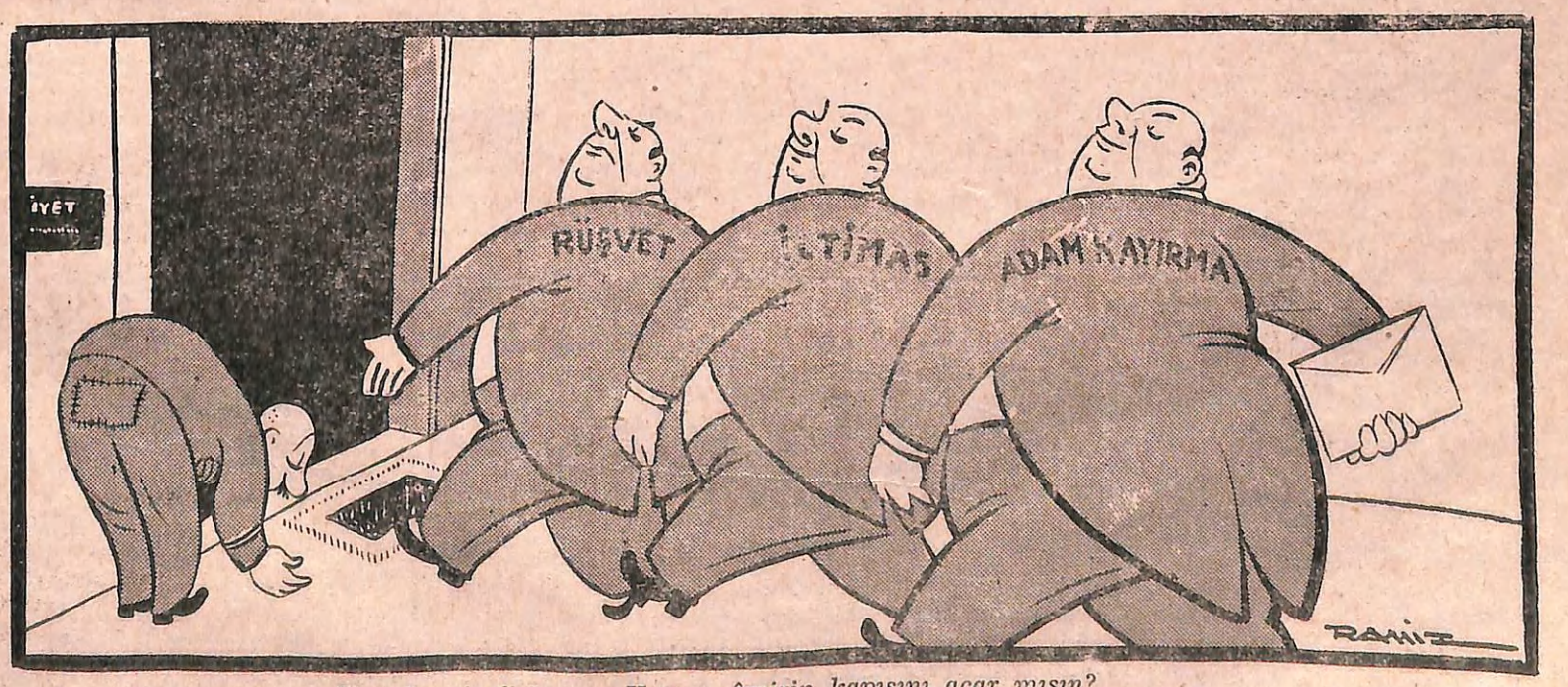

Hatırlı misafirler — Kapıcı, âmirin kapısını açar mısın?
Hademe — Aman efendilerim, sizin için hangi kapı açılmaz ki!

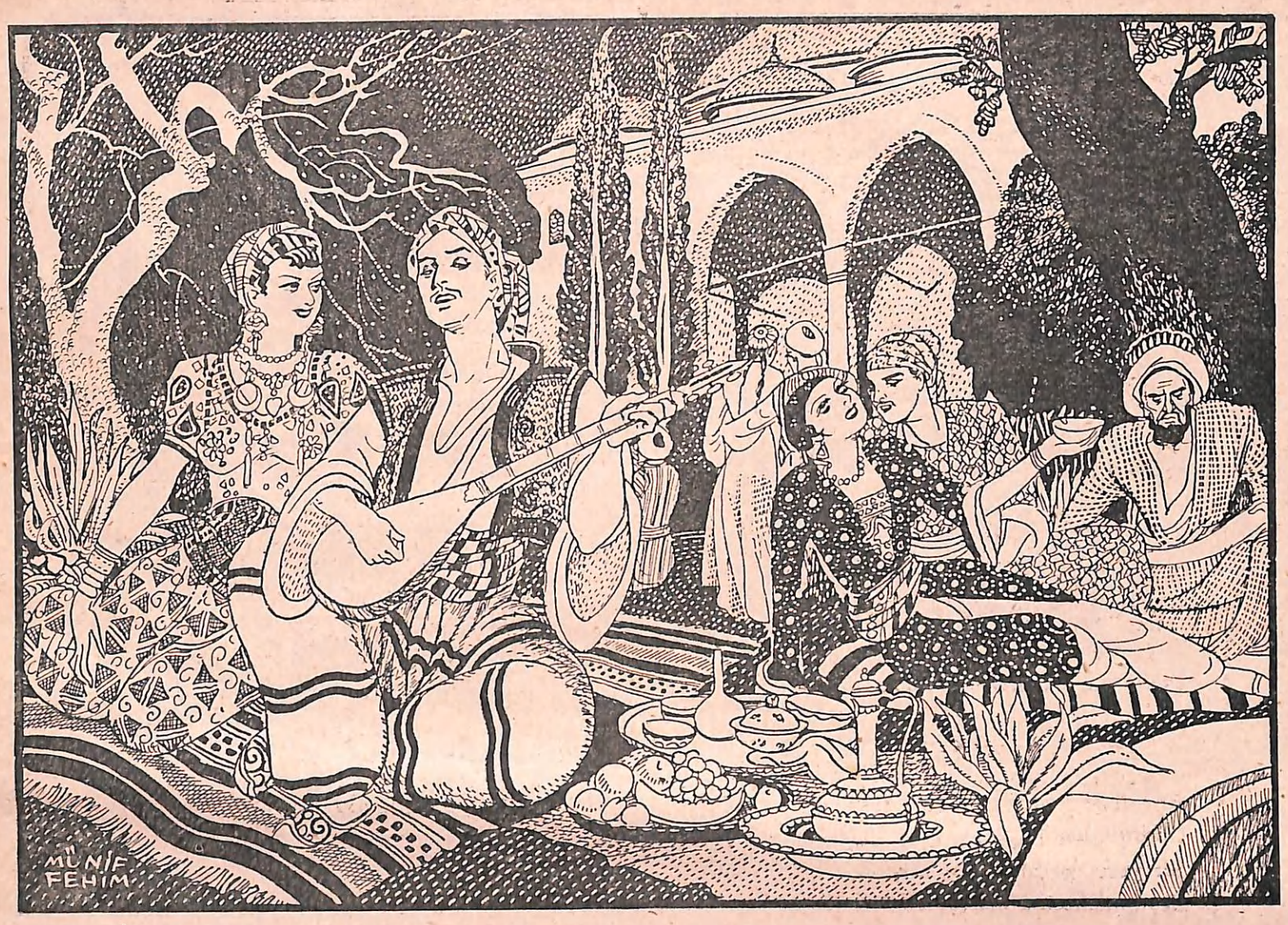

Kesilmez her gece tâ suph olunca rişte-i âhım

Gehi dilberden eyler gehi ağyardan feryat

7 Geco – 7 Gündüz

Bir Ayının Hazakatı

Yazan: PALAZ

Burhan Felek arkadaşımız Cumhuriyet gazetesindeki köşesinde, iki defadır, ayılara dair fıkralar yazıyor. Ayı şöyle mahlûktur, ayı böyle mahlûktur gibilerde. Üstat bana bir zamanlar başından geçen bir vak'ayı anlatmıştı. O da ayılarla ilgili olduğundan, acaba sırasını getirip neşreder mi diye günlerce bekledim. Nedense etmedi. Belki de unutmuştur. Bu vak'ayı size aynen Burhan Felek'in ağzından naklediyorum:

«Bir yaz günü, yorgun argın, Bağlarbaşındaki yazlığıma gidiyordum. Eve yaklaştığım sırada bahçe kapısının önünde irili ufaklı büyücek bir kalabalık gördüm. Merak ederek adımlarıma hız verdim. Meğer bir ayıcı ayı oynatıyormuş. Çoluk çocuk dolmuşlar on kuruş verip ayının dansını seyrediyorlar. Bir onluk da ben sundum. Ayı, çingenenin tefine ayak uydurarak bir iki tuhaflık yaptı. Varyete numarası bitince eve girecek oldum ki çingene yolumu kesti:

— Bey bu ayının bir marifeti daha var.

— Ne marifeti?

— Bu adam uğar.

— Boğar diyeceksin galiba.

— Hayır, hayır. Boğmaz uğar, uğar..

— Allah.. Allah... Peki uğar da ne olur?

— İnsanda kulunç, sırt romatizması, bel ağrıları ne varsa yok eder.

— Haydi oradan sen de.. Onlarla doktorlar bile başa çıkamıyor.

— Sen doktorları bırak. Beni dinle. Ne diyorum sana? Bu ayı uğunca ağrı mağrı hak getire...

Tam o günlerde bir bel ağrılarım tutmuştu ki medet Allah.. Geceleri gözümü kapayamaz olmuştum. O ilâç bu ilâç para etmiyordu. Çingenenin sözleri, doğrusu, bana tesir etti. «Haydi, yürüyün bakalım» dedim. Çingene, ayı, ben ve bir cem'i gafir hep beraber bendehaneye daldık. Hemen oracıkta yere bir seccade serdik. Ben soyundum, uzandım.

— Ulan sakın bir kötülük etmesin!

— Yok bey yok, merak etme.

— Nasıl etmiyeyim, ya ısırırsa..

Derken, azizim, ayı başladı sırtımda dolaşmaya. Omuzlarıma, belime pençeleriyle değil, ayaklarını içeri doğru kıvırarak, bileklerinin dışıyla basıyordu. Doğrusu ben bu yaşa geldim böyle marifetli ayı görmedim. Bulgarların neden dolayı kendilerini ayıya çiğnetip durduklarını o zamandan anlamıştım!»

Ve hakikaten Burhan Felek bir rahatlamış, bir rahatlamış ki on on beş dakikalık böyle bir uğmadan sonra bir şeyciği kalmamış. Hattâ o gün bugündür ağrı nedir his bile ettiği yokmuş.

Şu sıralarda gazetelerimize bir hayvan düşkünlüğü ârız oldu. Akşam'da Vû-Nû arkadaşımız da hayvan hikâyeleri toplayıp neşrediyor. Okuyucuların müsaadesiyle, işte, bir tane de biz anlatıverdik. Ötesinde berisinde ağrısı sızısı olanlar Burhan Felek'e baş vursunlar. Belki bu hâzık ayının adresini o muhafaza etmiştir.

SALON

(MİZAH) müessesesinin titiz bir itina ile hazırlamakta olduğu bu mecmua eşini, emsalini görmediğiniz bir zarafet, bir san'at, bir olgunluk eseri olarak önümüzdeki ay içinde çıkacaktır. Yazılarının çeşitleri, imzalarının üstünlüğü, resimlerinin güzelliği bütün Türkiye'yi hayran edecektir.

Betarz-ı Kudemâ

o

Yoktur

Yazık, artık bu gülşenlerde yâr-i dilsiten yoktur
Semen yok, lâle yok, gül yok, şakayık, erguvan yoktur

★

O şevkefzâ olan meyhaneler virane halinde
Şarab-ı köhne yok, pirimuğan yok, sâkiyan yoktur

★

Tenezzühgâhlar ıssız, terennümhaneler sessiz
Rebab-ü ergenun yok, ûd-u kanun-u keman yoktur

★

Manav dükkânı bomboş.. dün gidip gördüm, melûl oldum
Değil karpuz, kavun; bir okkacık olsun soğan yoktur

★

Bu yıl biçare hayvanlar da açlıktan ölür, zira
Yulaf yok, arpa, burçak, yonca yok, ot yok, saman yoktur

★

Evet, açlık sefalet öyle sarmıştır ki dünyayı
Şu mavi kubbenin altında bir tek şâdman yoktur

★

Meramım bir ziyafet çekmek ammâ (Lûtfi Kırdâr) a
Yazık, hanemde yağ, bulgur, kömür hattâ kazan yoktur

★

Görüp şaştım muvafık partinin erkânı beyninde
Şu (Hamdüllâh Subhî) den yiğit bir müslüman yoktur

Olan bir kerre meb'us ölmeden terk-i makam etmez
Münasiptir desem bunlardan üstün kâmüran yoktur

★

Döner her yirmi dört sâatte - hâlen - yirmi dört def'a
(Fatay) -ı asra benzer bir müdakkik yelkovan yoktur

★

Çıkıp bir mevki-i âliye yan gelmek için yavrum,
Emin ol, şimdi torpilden mükemmel nerdüban yoktur

★

Taharri etme, boştur, çünkü artık rûy-i âlemde
Vefadan, istikametten, sadakatten nişan yoktur

★

Yazar pek doğru sözler her zaman miri (Fuad) ammâ
Hederdir bence, zira bir alan yoktur, satan yoktur

★

Budur pendim ey oğlum, bâde içmekten feragat kıl
O meclislerde kim gayet güzel birkaç bayan yoktur

★

Kalem, yazmak için pek çok sözün var, neyleyim, lâkin
Muvafık bir zemin yoktur, münasip bir zaman yoktur

★

Zaman kaybetmeden (Râsıt) o yerlerden uzaklaş ki
Enis-i mihriban yoktur, nedimi nüktedan yoktur.

Râsıd

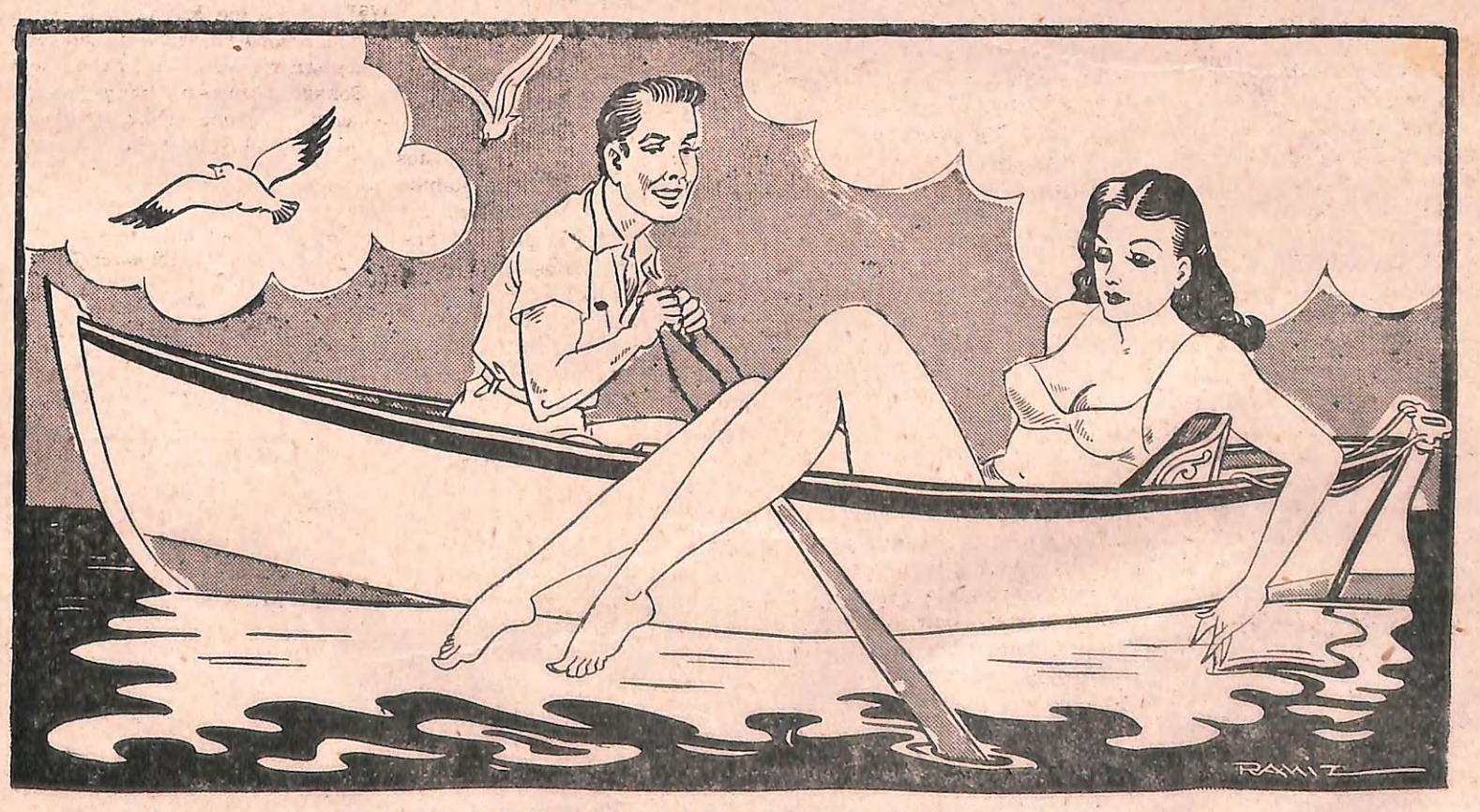

Erkek — kürek kullanmak mükemmel bir spordur.
Kadın — Âlâ, kışın da evde kömür küreğini sana kullandırırım!

Bana Göre:

Yaza Dair...

Yazan: Hamdi Varoğlu

Ağustosa girdik; çoğu gitti, azı kaldı diye seviniyorum.

Sahi, siz bilmezsiniz; nereden bileceksiniz! Ben, yazı sevmem. Sevmem değil de, nasıl anlatayım, hani yaz mevsimiyle başım pek hoş değildir.

Bunun bir çok sebepleri var. En mühimmi, bu halvet sıcağında, elimden mendil, vücudümden ter eksik olmayışı. Yâni, yaz günleri ben pek sulu bir şey oluyorum. Mütemadiyen kurulanmaktan başka bir şey yapmağa vakit bulamadığım için, işlerim bile aksayor.

Zaten, dikkat edin, «yaz» dehşetini kendi âhengiyle ifade eden bir kelime değil midir? «Yaz» da «cazzz!» gibi, batıcı, acıtıcı bir iğnemsi, dikenimsi edâ sezmemek mümkün mü?

Ama, her güzelin bir huyu vardır. Kış dondurur, yaz kavurur. Poyraz serindir, lodos ılık. Ateş elbette yakacak, buz elbette üşütecektir. Aylandozdan gül kokusu beklemek, biberde şeker tadı aramak gibidir. Onun için, dört mevsimin bir sultanı olan yazı, bütün istibdadiyle, olduğu gibi kabul etmekten gayri çare yok.

★

Bazan düşünürüm de, çocukluğuma ait iki acı hâtırayı, yaz mevsiminden pek hoşlanmayışımın sebepleri arasında bulurum. Pek gerilerde bıraktığım yılları örten sis perdesinin öte tarafında hayal meyal bir çayırlık görüyorum. Galiba Beykoz çayırı. Bir dere akıyor. Derenin ortasında, suyun üstünde nasıl tutunduğunu pek kavrayamadığım bir oyuncak duruyor. İki demirci, ellerinde birer çekiç, önlerinde bir örs, karşılıklı demir dövüyorlar. Su aktıkça, oyuncak işliyor, çekicin biri kalkıyor, öbürü iniyor. Bacaklarımı sıvayıp suya girdiğimi, fakat oyuncağa elimi henüz uzatırken, ayağımda müthiş bir sızı duyduğumu, dün gibi hatırlıyorum. Feryadıma koşuştular, beni sudan çıkardılar. Sağ ayağımı sivri kıskaçları arasına sımsıkı kıstırmış bir yengeç de, sudan benimle beraber çıktı.

Burnumdan fitil fitil gelen o yaz gününe düşman oldum.

★

Yine böyle bir yaz ramazanı, Gözümü kapadığım zaman, kendimi Bayezit camii avlusundaki sergide görüyorum. Büyük babam elimden tutmuş, bana sergiyi gezdiriyor. Susuzluktan dilim damağıma öyle yapışıyor ki, öbür elimde sımsıkı tuttuğum lohuk macunu kutusu bile beni teselliye yetmiyor.

Ramazanda, bacak kadar çocuğun bile su içmesine tahammül edemiyen büyük babamın, benim çektiğim susuzluk işkencesine göz göre nasıl tahammül ettiğine o gün şaşmıştım.

O yaz günü de bende ıstıraplı bir hâtıra bıraktı.

★

Nankörlük ediyormuşum gibi geliyor.

Kışın iliklere geçen sırnaşık yağmurunu; tepeden tırnağa ben püsküren zifosunu; sokakları patinaj salonuna çeviren karını, buzunu bu kadar çabuk unutup, yazı çekiştirmek revâ mı?

Saçımın dibinden başlayıp tırnağımın ucuna kadar beni sırsıklam bırakan, kökü ile dalları suda birleşmiş bir salkım söğüde çeviren terden, yüze yüze yürüyormuşum; varsın öyle olsun, tesellisi hazır: Çok terlemek, sıhhate delâlet eder, karaciğerin iyi işlediğini gösterirmiş.

Marsık gibi buram buram tüterek kendimi banyonun içine bıraktığım zaman, kurşuncu Habibe Mollanın kepçesinden suya dökülen kurşun gibi, vücudüm cazırdayıp fosurduyormuş. Olsun varsın. Onun da tesellisini buldum. Ya musluklarda su bulunmasaydı, ben nerede cazırdardım?

Fıkır fıkır kaynayan havaya karşı koyabilmek için, boyun bağı bile takamıyor, ceket bile giyemiyor, tuzsuz deli Bekirvari, yaka paça bir tarafta, geziyormuşum. Razıyım. Ya babalarımızın zamanındaki gibi, Ağustos sıcağında redingottan bir kabuk, kolalı apartıman yakalıktan bir boyunduruk, başta püsküllü belâ fes, ayakta kaloş kundura ile akşamı etseydik?

Eski yazların hususiyetleri vardı: Gavun, Garpıız! nârasile sokakları çınlatan, sakalı göbeğinde kızılbaş satıcı; göç eşyası yüklü, gacır gacır öterek giden manda arabaları; Boğazdan geçerken dalgasının şiddetiyle deniz hamamlarını yerinden söken meşhur beyaz boyalı Romanya vapurları; hamamın içinde kalan, beli peştemallı, şaşkın erkekler; çıngıraklı sucu dükkânları, meşin kırbalı sebilciler, seyyar yelpazeciler ve, bütün bunların fevkinde, İstanbula has, millî mahallî, içtimaî bir dert: Yangınlar. Patlıcan ne kadar bol ve ucuz olursa, yazın İstanbulda yangın o kadar çok olurdu.

Şimdiki yazlar, bu değil artık.

Yazın ilk müjdecileri, dallardaki vazifelerini bitirip pıtır pıtır dökülmüş bahar çiçeklerini andıran kadınlar. Bahar sabahlarını koklamağa başladığımız ilk günler, her biri «kavsi kuzeh»in bağrından kopmuş bir renk cevheri gibi etrafımızı aldıkları zaman, tabiatın damarlarında taze bir usarenin dolaştığını hemen sezmemeğe imkân var mı? Sonra, günler ilerleyip yazın ortalarına doğru girildikçe, bu renklere, ten renginin en açığından en koyusuna kadar bütün nüanslar karıştığı zaman, yağmur duasına çıkar gibi, el birliğiyle sıcak duasına çıkacağınız gelmiyor mu?

Caddelerin asfaltını balmumu gibi vıcıklaştıran güneş, hele plâjda, istediği kadar öfkeli olsun, aranıp da bulunmıyan nimet. Oradaki vazifeleri saymakla tükenir gibi değil. Tıpkı şehirdeki gibi orada da yakıcı ve yumuşatıcı. Vücutlerden geçip kalblere kadar yol bularak.

Yazı bize müjdeliyenlerin arasında, artık ne kırbalı sakalar, ne Romanya vapurları kaldı. Onların yerine, şimdi Şifa suyu kraliçeleri, Moda sahilindeki kayıkları karaya vurdurup parçalıyan gemiler var; her biri bir başka havadan öten şarkıcı bayanlarımızın şenlendirdiği bahçelerimiz var; dışı hariçtekileri, içi dahildekileri yakan vapur tenezzühlerimiz var; makineler bozulmazsa, Terkos borusu patlamazsa, buzumuz var.

Amma, yazın geldiğini, ben yine, sabahleyin yüzümü yıkamak için lâvabonun musluğunu çevirdiğim zaman, elime akacak suyun yerine kulağıma akseden hazin boru iniltisinden; zahir sıcaktan rahatsız oldukları için sokağa çıkmayıp hangarlarının serin gölgesine sığınan arazözlerin sır oluşundan anlıyorum.

— Şu bizim sokaklara belediye memurları bir defa bile uğramazlar mı acaba?

— Ne bir defası, yol parası almak için senede iki defa bile uğrarlar!

— Kapalısı yokken neden daha evvel açık hava tiyatrosu yaptılar?

— Kimbilir, belki artistlerimizi hava ile doyurmak içindir!

Çömezin Röportajları:

57

Mâni Söylüyorum...

O

Çizen: RAMİZ

D. P. nin kapısında:
Zaten kırıktır dalım
Bir de sen satma çalım
Dosta düşmana karşı
Öpüşüp barışalım!

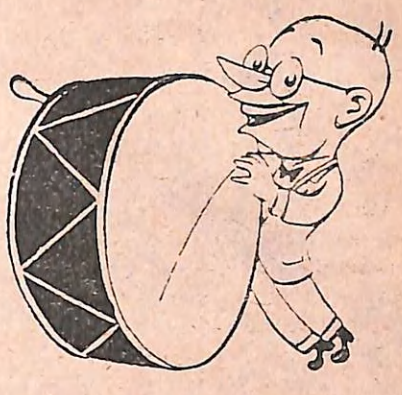

Toprak Ofisi kapısında:
Evrak dolu masada
Para nanay kasada
Caka satar bayımız
Dolaşıp piyasada!

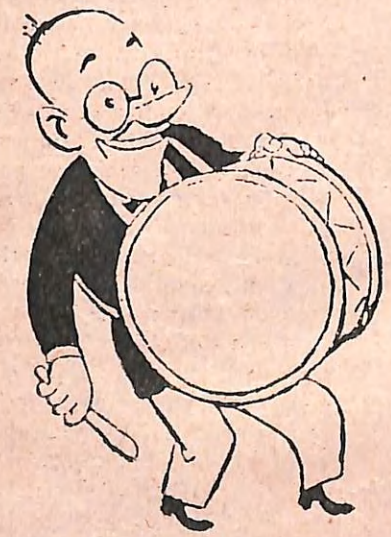

Sade yağ altı yüze
İnmez yokuştan düze
Memurda hal kalmadı
Bütçeyi büze büze!

Vurguncunun kapısında:
Mavi, yeşil, turuncu
Zengin oldu koyuncu
Milyon sayar durmadan
Gece gündüz vurguncu!

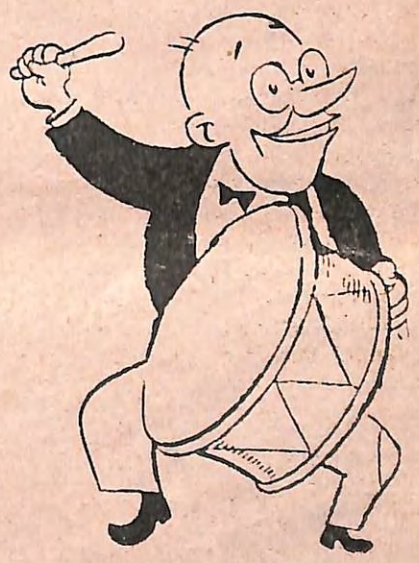

Tezverenin kapısında:
Bahçeye ektim tere
Güç yetmiyor şekere
Tanrım biraz insaf ver
Artık Recep Peker'e

Kiracının kapısında:
Ev bulamadım ağla gönül
Yüreğini dağla gönül
Sokak sokak dolaşarak
Sular gibi çağla gönül!

Belediyenin kapısında:
Her ne desen nafile
İhtikâr bitmez lâf ile
Kim başa çıkar acap
Şimdiki esnaf ile!

Çarşı pazar tilki doldu
Tavuk, horoz dedi yoldu
Nerde bolluk nerde rahat
Eski çamlar bardak oldu!

Hikâye

Suç Üstü

Yazan:
ÇALÇENE

Memduh, kan ter içinde vapura güçbelâ yetişti. Aşağıdaki kamarada yer bulamadı. Yukarı çıktı, her tarafı tıklım tıklımdı; bir açılıp kapanan iskemle aradı, yoktu. Kendi kendine söylenmeğe başladı:

— Lânet olsun! dedi. Sayfiyede oturmak bir azap. Bir daha gelir miyim buralara hiç!.

Bu sene karısının zoruyla Burgaz adasına gelmişler, kutu gibi güzel bir evi kiralamışlardı. Fakat, sabah, akşam vapur yolculuğu onu canından bezdirmişti. Yer bulamayınca ifrite dönüyor, ne yapacağını şaşırıyordu.

Kondoktör biletini keserken gözü, bayrak direğine yakın bir iskemleye oturmuş olan dipdiri göğüslü, düzgün ve uzun bacaklı, rengi güneşten tunçlaşmış, yemyeşil gözlü ve fevkalâde güzel, yirmi, yirmi bir yaşlarında bir genç kıza takıldı. O da, dudaklarında küçük ve tatlı bir tebessümle kendisini süzüyordu. Memduh, âdeta şaşırdı. Bu hiç tanımadığı güzel kız, neden onu süzüyor ve tebessüm ediyordu? İçinden:

— Allah, Allah! diye söylendi. Acaba beni birisine mi benzetiyor?

O da, ısrarla bu genç kıza bakmağa başladı. Bir aralık kız, başiyle bir işaret yaptı. Memduhu yanına çağırıyordu. Büsbütün afallayan Memduh, şahadet parmağını göğsüne bastırdı, işaretle:

— Beni mi?

Demek istedi, genç kız, dudaklarındaki o harikulâde tebessümü bozmadan, başiyle: «Evet!» diye cevap verdi. Memduh, neye uğradığını bilmez bir halde, kalabalık arasından kendisine zorbelâ bir yol açtı ve genç kızın yanına yaklaştı.

O:

— Aman beyefendi, dedi. Gülüsüme başka bir mâna vermeyiniz askın. Pek tuhaf olmuşsunuz da. Şey.. sağ yanağınıza simsiyah, koskocaman bir boya sürülmüş. Sizi yanıma çağırmaktan maksadım bunu söylemekti.

Memduh:

— Ya, öyle mi efendim? dedi. Çok teşekkür ederim.

Cebinden mendilini çıkardı:

— Sağ taraf demiştiniz, değil mi efendim?

Diye sordu. Genç kız:

— Evet, dedi. Şey, durunuz, ben size aynamı vereyim. Daha rahat silersiniz yüzünüzü...

Hakikaten, yüzüne simsiyah bir boya sürülmüştü. Genç kız:

— İhtimal, dedi. Tramvaya bindiyseniz, orada olmuştur.

Memduh:

— Hayır, dedi. Tramvaya binmedim. Otomobilimle geldim. Fakat, bizim şoför pek dikkatsiz. İhtimal o...

— Otomobiliniz ne marka?

Diye sordu. Memduh:

— Bu, dedi. Yenilerden..

Genç kız, âdeta heyecanlandı:

— Aman! dedi. Bayılıyorum bu yeni otomobillere. Ne kadar cici şeyler..

Sonra, Memduha, iskemlesinin kol dayanacak yerini gösterdi:

— İsterseniz, dedi. Buraya ilişiniz. Ayakta durmaktan daha iyidir.

Memduh, büyük bir memnuniyet içinde ilişti. Garsona iki kahve ısmarladı, muhabbeti koyulaştırmağa başladılar, genç kızın ismi Suzandı. Heybelide ağabeyi ve annesiyle oturuyordu. Orada evleri vardı. Kendisinden beş yaş büyük olan ağabeyi bir bankada veznedardı. Kollej mezunuydu amma, bütün arzusuna rağmen annesiyle ağabeyi onu çalıştırmıyorlardı.

Memduh, genç kızı otomobiliyle gezmeğe davet etti. O, büyük bir sevinç içinde:

— Galiba canınızı fazla sıktım.

— Canımı değil dudaklarımı fazla sıktınız!

— Hay hay, dedi. Yarın gelirim. Nerede buluşalım.

Memduh, ona yazıhanesinin adresini verdi.

Genç kız, ertesi günü tam söz verdiği saatte geldi. Memduh, âdeta heyecanından bayılacaktı. Otomobil, Hacıosman bayırını inerken, Memduh, cıvıl cıvıl konuşan genç kızın elini tuttu. O, itiraz etmedi. Sonra dudakları birleşti. Memduh, âdeta sarhoş olmuştu. İçinden:

— Ne talihli adamım, diye söylendi. Böyle harikulâ bir kuş, zahmetsizce elime düştü.

O günden itibaren Memduhun şikâyetleri sona erdi. Suzanla gün aşırı buluşuyorlar, delicene sevişiyorlardı. Bir akşam ayrılırlarken Suzan:

— Sevgilim, dedi. İstersen yarın Büyükadaya gidelim. Orada gezeriz.

Memduh büyük bir memnuniyet içindeydi:

— Olur yavrucuğum, dedi. Yarın onu elli vapurunda buluşalım, Büyükadaya gidelim.

★

Çamların altında birbirlerini kovalamışlar, sevişmişler, birbirlerine olan derin aşklarından bahsetmişlerdi. Saat biri geçmişti. İkisinin de karnı adamakıllı açıkmıştı. Memduh:

— Haydi, dedi. Yürükaliye gidelim de, oradaki gazinoda yemek yiyelim.

El ele yokuşları indiler, Yürükaliye geldiler. Gazionun kuytu bir köşesine çekildiler, garsona şiş kebabı ısmarladılar, bira istediler.

Suzan bir aralık, Memduhun elindeki dürbünü aldı. Plâjı seyretmeğe başladı. Birden:

— Aaa! diye bağırdı. Ağabeyim de plâjda.

Sonra, yüzünü buruşturdu:

— Gene, dedi. O mendebur, o ahlâksız kadınla birlikte, bilemezsin sevgilim, bu ne âdi bir kadın. Çok zengin, çok kibar, çok genç ve güzel bir kocası varmış da, gene onu aldatıyormuş.

Memduh, merakla dürbünü aldı; Suzanın gösterdiği yere baktı. Birden alnından soğuk bir ter boşandı: Çünkü, bu âdi, bu ahlâksız kadın, kendi karısıydı!

İlân

27 Temmuz 947 pazar tarihli Cumhuriyet gazetesinin dördüncü sahifesinin son sütununda «Ankara» vilâyeti ve şehremanetinin bir ilânını okuduktan sonra aklımı kaybettim.

Yetmiş iki senelik hayat cilvelerinin garipliklerine tahammül ede ede artık yıpranmış bir hale gelen aklım, bundan böyle hiç bir kimsenin işine yaramıyacağından, zavallının İstanbul sokaklarında avare, avare dolaştığını görenlerin — Allah rızası için — «MİZAH» mecmuası idaresine veyahut da en yakın bir polis karakoluna telefonla haber vermelerini çok rica ederim.

Bu facianın, yâni «aklımın» başını alıp gitmesi keyfiyetinin sebebini de kısaca izah edeyim:

Bir çok seneler ticaretle de meşgul olduğum için iyi yapılan ilânlara da hâlâ merakımı yenemediğimden, gazetelerdeki ilânları da okumak — kuruyasıca — âdetimdir, işte bu âdet saikasiyle o günkü Cumhuriyetin ilân sayfalarını gözden geçirirken, Ankarada şehremanetinin mezkûr ilânını gördüm.

Bu ilâna göre, «Ulus» meydanının tanzimiyle etrafında yaptırılacak bin kişilik bir sinema, yüz elli kişilik bir otel, beş yüz kişilik bir lokanta, (iki yüz elli kişilik bir bar!...), (Üç yüz kişilik bir kafe şantan!...) Üç yüz odalı bir iş hanı, iki banka binası, yüz elli dükkân, sanat işleri için bir teşhir salonu, bir borsa binası, bir modern kahvehane, bir emniyet sandığı binasının projeleri için müsabaka açılıyordu.

Ankarada zenginler için kiralık rahat bir apartıman değil, tek oda bulmak kabil değil iken, orta halli ve fakir halkın da dağlara, taşlara tırmanarak kaçak «gecekondu»ları yapmak için baş vurmadıkları çare kalmamış iken bu zıpçıktı evler başkente ne güzel bir manzara verdiği görülüp dururken, bütün bu sıkıntıları bir tarafa bırakarak «emaneti celile»nin bar, kafeşantanlara kadar inşaata girişmesine — bunda benim hiç bir kabahatim olmadığı halde — gücenerek, savuşup giden aklım, bulunduğu yerdeki insanların başlarına da belâ kesileceği cihetle, kendisini görenlerin ve bulunduğu yeri bilen veya haber alanların — yukarıda arzettiğim gibi — «Mizah» idarehanesine, yahut en yakın polis merkezine haber vermelerini tekrar tekrar rica ederim.

Hüseyin Rifat

Kaza

Asistan, doktorun odasına girdi:

— 9 numaralı odadaki hasta, çorba içerken kaşığı yutmuş. Ameliyat ettik, fakat kurtaramadık...

Doktor, okumakta olduğu kitabı masanın üzerine bırakarak:

— Pekâlâ, dedi. Ben idareye haber veririm, yeni bir kaşık aldırırız...

Kadın düşmanı

Falih Rıfkı Atay'ın kadınlardan nefret ettiğini söyleyen çok eski bir arkadaşı vardır. Ona göre, kadın denilen mahlûk değil sevilmeğe, konuşulmağa bile değmez.

Geçen akşam, bu arkadaşın huyunu bilen bir kaç kişi, Falih Rıfkı Atayla beraber, Moda Yat kulübüne gitmişlerdi. Hayretle gördüler ki: Kadınlardan nefret eden arkadaş, bir kadınla beraber bir masanın başına geçmişler, tatlı tatlı yemek yiyorlar.

İçlerinden biri:

— Hayret! dedi. Bu nasıl oldu böyle? Hangi dağda kurt öldü?

Falih Rıfkı Atay gülümsedi:

— İş meydanda canım, dedi. Kadınlara karşı olan nefretinin azalmaması için her halde ara sıra onlarla temas ediyordur!

İçki

Üstat Neyzen Tevfik kendini biraz rahatsız hissetmiş ve doktora gitmişti.

Doktor, hastasının şikâyetini dinledi, uzun uzun muayene etti. Sonra başını salladı:

— Vallahi, dedi. Sizde bariz bir hastalık bulamadım. Her halde içkiden olacak...

Teyzen Tevfik gitmeye hazırlandı:

— Pekâlâ, doktor bey, dedi. Ayık olduğunuz zaman tekrar gelirim!..

P. T. T.

Arkadaşını görmeğe gitmişti. Kapıdan içeri girerken onun, telefonu:

— Allah belâsını versin! diye, öfke ile kapattığını gördü.

— Ne o? Neye kızdın? diye sordu.

— Nasıl kızmazsın, birader! Karım yine telefonla dedikodu neşriyatına başladı galiba. İki saattir tekrar tekrar telefon ediyorum, «meşgul» çıkıyor...

Ötekisi gülümsiyerek başını salladı:

— Bilirim, dedi. Bir kere de benim başıma geldi. Fakat derhal çaresini buldum.

— Ne yaptın?

— Karıma telgraf çektim...

Ecel

Arkadaşımız Faruk Nafiz Çamlıbel, milletvekili olduktan sonra, tabiatiyle Ankaraya sık sık gidip gelmeğe başladı. Fakat, bu yolculuk, onu dehşetli yoruyordu. Bir gün bir arkadaşına dert yandı. O:

— Canım, dedi. Sen de benim gibi yap. Tayyareyle gidip, gel.

Faruk Nafiz Çamlıbel:

— Evet amma, dedi. Korkuyorum.

Ötekisi:

— Haydi efendim, dedi. Korkacak ne var? Ecelin gelmedikçe bir şey olmaz..

Faruk Nafiz:

— Biliyorum, biliyorum ama, dedi, ya pilotun eceli gelirse. Benim asıl korktuğum bu!

Yanlışlık

Yemek pişirmeyi pek sevdiğini ve bunu bir zevk telâkki ettiğini söylerdi. O akşam da iftara gelenlerin önüne güzel bir sofra hazırladı. Mutfakta kendi eliyle külbastı pişirdi. Getirip misafirlerinin tabağına yine kendi eliyle dağıttı. Hanımefendi, koltuğuna kurulmuş, kocasının bu ev hanımlığını hayran hayran seyrediyordu.

Yemeğe başladılar. Misafirlerden biri:

— Aman ,elinize sağlık! dedi. Ne güzel olmuş! Ne pişkin, ne gevrek!

O zaman ev sahibi dilini ısırdı:

— Eyvah! Yanlış vermişim! Onu karım için hazırlamıştım!

Kötüye alâmet

Heykeltraş Kenan'ın evli bir ahbabı vardır. Allah kimsenin başına vermesin, zavallı adamın çektiğini bir kendi, bir Allah, bir de bütün arkadaşları bilir.

Bu adamcağız, geçenlerde hastalandı, yatağa düştü.

Üç gün evvel Heykeltraş Kenan, bu ahbabın karısına rastladı, sordu:

— Bey nasıldır efendim?

Kadın kısaca cevap verdi:

— Eh, dedi. Şöyle, böyle. Halinden şikâyetçi değil.

Heykeltraş Kenan birden telâşlandı:

— Ya, yah, vah! dedi. Demek o kadar ağırlaştı ha?!

Bir istatistik

Hayatını ilme vakfetmiş bilginlerimizden biri, senelerce uğraştıktan sonra, tamamiyle tetkik ve tetebbüa dayanan bir istatistik hazırlamıştır. Bu istatistiğe göre, gece yarısı uyananların yüzde ikisi hakikaten ihtiyaçları olduğu için, yüzde üçü karınları acıktığı için, geri kalan yüzde doksan beşi de evlerine gitmek için rahat uykularından kalkmaktadır.

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

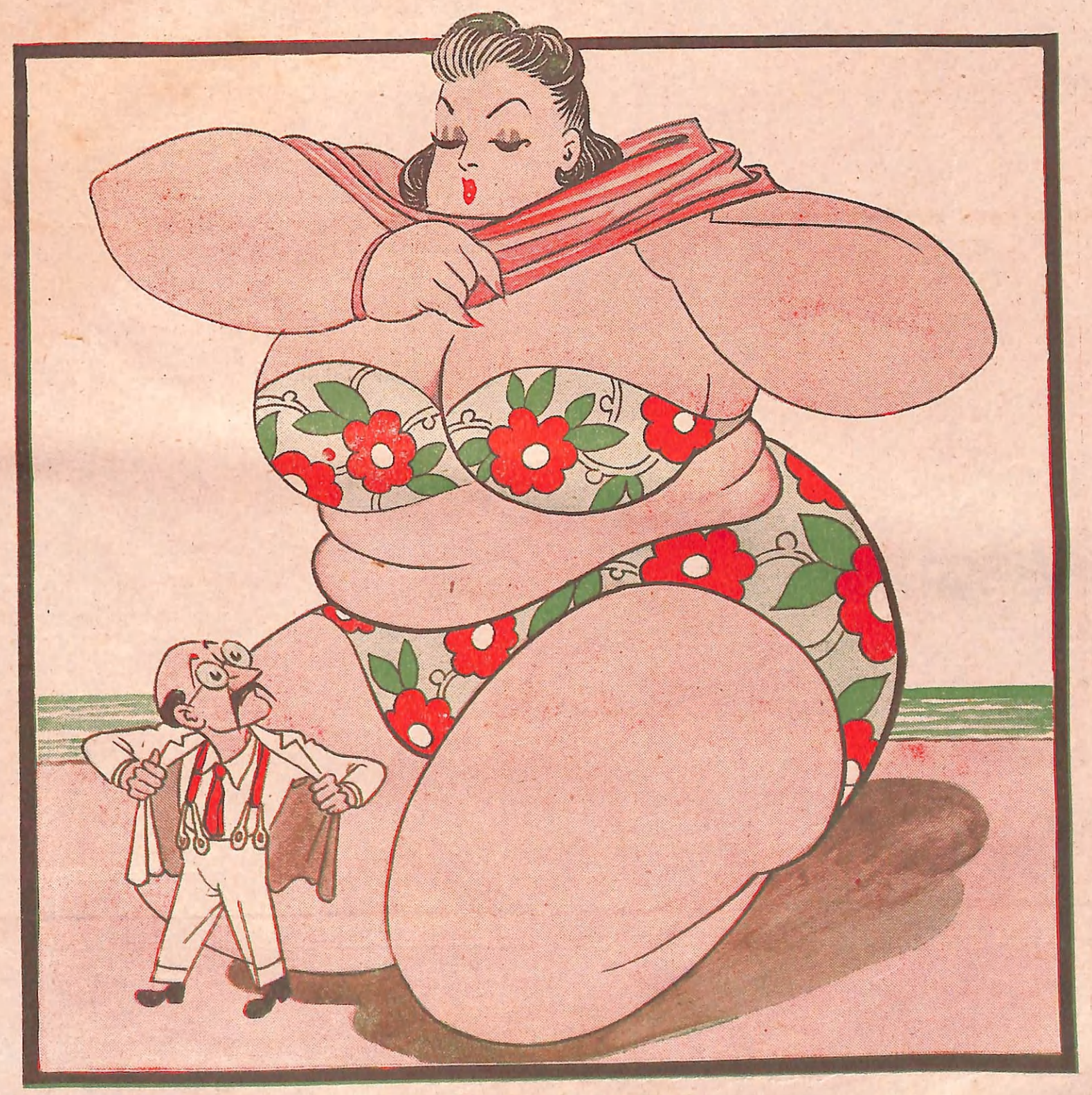

TOMBUL TEYZE PLÂJDA

Sıska Dayı — Rahat rahat giyin karıcığım, siper oldum kimse görmez!

T. T. POSTASI

Tunceli: İn'am Çötelioğlu

S — Pek saygı değer teyzeciğim, senin gibi bir hayat arkadaşım olaydı der dururken biraz fazla tombul ve tontonluğun beni korkuturdu.

Fakat koca hakkı arayan, kocasını başına tac eden sizin kadar kadirşinas hanım göremediğimden korku da artık bana vızgeliyor.

Sıska Dayıya uzun ömürler dilemekle beraber bir emri hak vaki olursa beni şimdiden namzet tanımanızı ve saymanızı hürmetlerimle rica ederim.

C — Teveccühünüze teşekkür ederim. Kocama bir emri hak vaki olursa sizin kilonuzu ve kafama uyacak bir taç olup olmadığınızı bilmediğim için, başıma ağır bir yük almaktansa bir defa da bekâr kalıp taçsız sultanlığı tercih etmek emelindeyim. Hürmetler.